

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

§. 1. Homines à bestijs nutriti, vel ducti per inuia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

XVI.

Eant nunc Mundi sapientes (quorum tamen non nisi septem numerantur) & spernant simplicitatem. Eant Stoici, Peripatetici, Academici, & disputationes acutissimas vanitati vendant. Eant & doctissimæ subtilitatis Theologi, & , quæ nemo intelligat, scribant, dictent, explicent. Præ illis Deo, cuius est *cum simplicibus sermocinatio*, Spiridones, Pauli Simples, Simeones Sali, Iacoboni placuerunt. *Scriptum est enim: Perdam sapientiam sapientium, & prudentiam prudentium reprobabo. Vbi sapiens? ubi Scriba? ubi conquisitor huius seculi? Nonne stultam fecit Deus sapientiam huius Mundi?* Supercilium igitur ponant, qui sibi de magna eruditione tumidè plaudunt, ac fastidiosè despuunt ineruditorum. Deus sapientissimus, sicut per simplicitatem Spiridonis, acutissimum Sophistam conuertit, quem tot ac tanti, in eodem Concilio collecti Patres conuertere non potuerunt; ita & nunc sæpe, per non admodum doctum, sed pium ac zelosum sacerdotem, plurimos hæreticos ad fidem, peccatores ad pœnitentiam, pereuntes ad salutem trahit; cum plurimi Theologiæ Doctores grandia de Deo loquentes ne vnum quidem hominem conuerterint, aut ad vitam traduxerint meliorem; ne dicam, conuertere dignati sint. Quod non eò intellectum volo, quasi eruditionem aut eruditores eleuem; sed ne scientia inflati, simplices putent à Deo minùs æstimari; atque ipsi beneficijs saginati pecunias magis, quàm animas venentur, curamque religionis indoctis relinquunt; quasi qui plùs sciunt, minùs facere teneantur; cum, Christo teste, *omni, cui multum datum est, multum queratur ab eo: & cui commendauerunt multum, plus petant ab eo.*

Luc. 12. 14.

CAP V T XXII.

Per bestias, etiam illas, à quibus alioqui cauemus, Deum nonnunquam succurrere, & miranda exhibere.

I.

Prou. 8. 31.

Supra, c. 16,

Vemadmodum, in hominibus, ita & in ipsis etiam bestijs, contrarios sæpe euentus ostendit *Iudens in orbe terrarum* diuina sapientia; qua duce profunt ipsæ noxiæ animantes. Supra dixi, per coruos, voracissi-

raeissimum animal, Prophetæ & Eremitæ, perque calidissimam bestiam, Chuthberto cœlestem œconomum, cibos misisse. S. Ægidium cerua sustentauit. Cyrum canes, Androdum, vel, vt alij legunt, Androclum leo nutriuit. Vestalis Romulum & Remum paruulos in Tyberim abiect, quos aqua in sicco reliquit; ad vagium lupa accurrit, eorumq; vberibus suis aluit. In vita S. Athenogenis Abbatiss ac martyris legimus, imperante Diocletiano, in ciuitate Sebaste, eundem Abbatem antè, quàm ad martyrium raperetur, ceruæ suæ, quam aluerat, benedixisse, eique à Deo precatum, vt stirps eius non deficeret. Ab eo tempore quotannis, die 17. Iulij, quo S. Athenogenes, cum suis fratribus, Christi causa, interfectus est, quando Euangelium canebatur, venit cerua in templum, cum hinnulo, quem inibi reliquit, quasi Numini, in memoriam Sanctorum Martyrum, sacrificium obtulisset. Vrspergensis aliique historici scribunt, Hunnos citra Maotidem paludem habitasse, venationibusque suis contentos, de alijs regionibus sollicitos non fuisse, immo neque putasse, in altera ripa, terram cultam aut homines reperiri. Verum, cum fortè venatores quidam conspicerent ceruam, lento gressu, paludes transeuntem, atque interdum, quasi vadum exploraret, subsistentem, donec in alteram ripam euaderet, idque illis mirum & insolitum videretur; eius semitam subsequuti regionem amplam & à Scythis habitatam inueniunt. Hunni ergo rati, à cerua sibi vadum diuinitus indicatum esse, coacto exercitu, traiectione lacu, Scythas & finitimos nihil tale opinantes oppresserunt, eoque progressi sunt, vt toti orbi formidabiles redderentur. Ammonius refert, simili modo, ceruam Clodouæo Francorum regi, contra Gothos pugnaturus, vadum in flumine Vigenna demonstrauisse. Quod etiam S. Itaë Tokhenburgensi arce innocenter præcipitate accidit. Nam, ceruam præuiam, aptum solitudini locum inuenit. Capitolium olim aufer; Casiblim accipiter, contra hostes, defendit.

Fundensis monasterij monachus, cui excolendi hortos cura erat, cernens, in eo olera partim pedibus conculcata, partim sublata furto, & reperto aditu, quo fur ingredi consueuerat, serpenti præcepit, vt illum custodiret, nec inde, nisi iussus discederet. Prò pudor! Irrationale animal seruo Dei obediuit, homo damnum irrogare non dubitauit. Fur ergo peruersus, cum serpentem conspexisset, præ timore, se retroferre voluit; & pede vepribus implicato, pronus pependit, donec

C c 3 ab ipso

Iustin. lib. 1.
Geil. 1. 5. c. 4.
Plin. 1. 8. c. 17
post Liuium
lib. 1.
Aloysius Lipomanus ex Simeone Metaphrast. 17. Iulij.

Sozom. 1. 1.
c. 37. ait bouem œstro percitum fuisse.

Ammon. lib. 1.
c. 21. de gest. Franc.

Fazell. de reb. Sic. dec. 2. 1. 9. cap. 6.

I I.
S. Greg. 1. 1.
Dial. cap. 3.